

Peníze
Mk 12,41-44

1. čtení: 1. korintským 13,1-3 ... A kdybych rozdal všechno, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

kázání: Mk 12,41-44 "Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž dávali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa."

Bratři a sestry,
nepamatuji si, že bych někdy kázal o penězích. Nějak mi to nejde. Vlastně to téma vždycky trochu zlehčuji. Možná proto, že mám strach nebo takový ostych. Abych jako představitel církve nemohl být osočován z toho, co je častou kritikou církve z řad nevěřících. Totiž, že jsme jenom firma na odírání naivně důvěřivých lidí. Že máme ty svoje kasičky, do kterých nutíme lidi dávat a pak si z toho kupujeme ty drahé obleky a mercedesy. A tak se tématu peněz a vybírání peněz církví, na církev, na Boží dílo vyhýbám. A přitom Bible mluví o penězích často. Vlastně hodně často. Ježíš mluví o penězích hodně. A ne jen v podobenstvích. Tak že bych to zkusil? Že bych Vás zkusil přesvědčit, zahrát na vaše srdíčko a svědomí a duchovně a zbožně Vás podpořil ve větší obětavosti? Jakože třeba dávat desátky je moc dobrý a osvědčený biblický princip. Ano, je. Můžete to vyzkoušet. Dát z výplaty desetinu. A nemusí to být do církve. Můžete to poslat Člověku v tísní, Adře, Diakonii. A očekávat Boží požehnání. A jsem si jist, že ho zažijete. I když možná jinak, že si člověk požehnání představuje. Tedy, vlastně jsem to právě udělal. Právě jsem Vás v kázání vyzval, abyste se dokázali vzdát většího množství peněz.. Protože si myslím, že desetiny výplaty se z nás nevzdává nikdo. Sice jsem to neudělal tím plamenným způsobem, to třeba jindy. Mám totiž pocit, že v tomto příběhu jde ještě o něco důležitějšího. O něco základnějšího než dávat peníze.

Je to příběh o bohatých lidech a o chudé vdově a o Božím vidění obojího. Bohatí lidé není třeba představovat. Ti jsou pořád stejní. Snad jen stojí za zmínku, za důležitou zmínku, že těmi bohatými je většina z nás. Pak je tu ta vdova. To dnes není symbolem chudoby a bezbrannosti. Můžeme si za ni dosadit třeba maminku třech dětí, samoživitelku, která pracuje v tescu u kasy. A nebo, dobře, vlastně i dnes vdovu s malým důchodem, která musí platit nájem, protože nemá vlastní byt nebo dům, a která musí platit drahé léky. A zbyde jí tak akorát na nejlevnější jídlo.

Co je nám ale cizí, je tehdejší způsob vybírání peněz. Jak mohl Ježíš vidět, kolik kdo do pokladny dává? Dočetl jsem se, že v chrámu, na nádvoří, kam měly přístup i ženy, bylo 13 pokladnic, kasiček. A u každé stál jeden kněz. Každá ta kasička byla určená na něco jiného. Na chudé, na chrám, na tick církevních letáček, A když člověk hodil do kasičky nějaký obnos, ten kněz nahlas zavolal, kolik to bylo a na co a zapsal to do knih. To je dobrá ochrana před tajným vybíráním kasiček. Proto to mohl Ježíš vědět, kolik tam kdo hodil. Zatímco bohatí dávali hodně, (kral.)metali mnoho, vdova tam hodila dvě mince. Tehdy to byla cena jedné návštěvy lázní. Jedno zajít si do bazénu. Důležitá věc. Jak se asi cítili ta vdova, když bylo slyšet: 30 000, 26 000, 150 000, 85 korun. No, to jste se moc nepředvedla, sestro.

Co to bylo za ženu? Kromě toho, že byla chudá? Jaké byly její motivace? Jaký byl její charakter? Jaký byl její příběh? To se nedovíme. Vidíme jenom tohle. Chudou ženskou, která peníze daruje, místo toho aby si koupila jídlo, nebo si zašla do lázní. Až se chce zakřičet: Prosím vás paní. Nechte toho. Nedávejte to tam. Vždyť to vy jste ta potřebná. Oni mají peněz dost. To vám by se mělo pomáhat. A Ježíš to neudělá. Proč ne? Protože jde vlastně o něco jiného, o něco důležitějšího.

Dokonce tady Ježíš ani neřeší, že i přes to hlasité vyvolávání a zapisování, se stejně kněží k těm penězům dostali. Že nebyly vždycky do posledního halíře použity na to, na co měly. Že si někteří kněží žili v blahobytu a nosili drahé obleky a jezdili v mercedesech. O To víc se chce zakřičet: ženská neblbni, nedávej tam ty peníze. A Ježíš nezakřičí. To, co se s těmi penězi stane, to jak lidé dokážou zneužít soucitu a obětavosti, to totiž není odpovědnost té vdovy. A taky jde ještě o něco jiného.

Ježíš řekl, že ta paní dala víc, než všichni ostatní. Hmmm. Ano ano, tak tak. A dostali byste radši to Ježíšovo víc? Radši pětikorunu nebo tisícovku? To je takový ten klasický Ježíšův nesmysl, jehož hluboký smysl musíme hledat. Stejně prý platí, že kdo chce svůj život zachránit, ten o něj přijde, že první budou poslední, že největší

ze všech je děcko. Ta paní dala víc, protože dala ze svého nedostatku...co to znamená?

Bratři a sestry, Bůh peníze nepotřebuje. Má jich dost, je bohatý. Nepotřeboval těch 85 korun od té paní. Stejně tak na tomhle světě je dost peněz, i v tomhle městě, i v tomhle kostele. Jasně že je potřeba platit vodu plyn elektriku a personální fond a já nevím co ještě ale žádný křesťanský sbor ještě neskončil kvůli tomu, že by neměl peníze. Sbory, kostely, chrámy končí, protože v nich nejsou lidé, kteří by s Bohem a spolu chtěli být.

Ta paní dala nejvíc, protože dala sebe. Doopravdy sebe.

Ten příběh je možná víc o postoji vůči Bohu. A vůči lidem. To nejde oddělit. Vlastně o dvou postojích. Ten první. K čemu mi to je? Co z toho budu mít? Vyplatí se to mně? To je náboženství zaměřené jen na pokrytí vlastních potřeb. Ale to je taky důležité. Naplňuje je Bůh? Může je naplnit? Problém je, když je to jenom tohle. Když chodím do kostela jenom pro to, abych si já dobil baterky. Aby mě bylo pomoheno. Protože to já su přeci ten chudák, který musí dostávat. Když je to jenom tohle, je něco špatně. I s dáváním je něco špatně, pokud to dávání slouží zase jenom mým dobrým pocitům.

Je ještě druhý postoj, který když chybí, je něco s tím mým křesťanstvím, vztahem k Bohu, je něco špatně. Postoj: Všechno co mám a co jsem, není moje. Já si to nevymyslel, nezasloužil, neudělal. Já nejsem počátek všeho, dokonce ani sebe sama. To všechno je dar. To všechno, co dokážu, co umím, jak jsem šikovný, nebo míň šikovný, to vše je dar. Já už jsem obdarovaný. Já sám jsem tím darem. Jedinečným, žádný takový už na světě není. Darem, který můžu a mám posílat dál. Kterým můžu a mám obdarovávat. Koho? Boha? Jak? Jen jedním způsobem. Miluj svého bližního jako sám sebe.

Vlastně je to vidění světa, ve kterém já nejsem jeho středem. Ve kterém není Bůh pro mě ale já pro Boha. A tenhle postoj si asi sami vyrobit neumíme. K tomu je asi holt potřeba Boží milosti.

já mám hebr. Jest ke mě...dostal jsem

Vdova dala vstupné do bazénu...no, to není nic moc...za to se moc nerozsvítí a nezatopí...ale dala sebe. Proto ji Ježíš neokřikl, ať toho nechá. o to totiž jde. V tu chvíli ta žena naplnila to, co Bůh zamýšlel, když tvořil člověka jako svůj obraz.

Pane Bože, tady jsem. A můžu se dát. I když se ostatní můžou smát, že to teda není nic moc. Ale ono to stačí...ono je to hrozně moc...peněz je spousta a všechny vypadají stejně. Člověk je každý jenom jeden a nejde nahradit. Cena člověka je nevyčíslitelná.

Římanům 12:1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba....vyjasni si to sám se sebou...co jsi, kdo jsi, že máš co dát ostatním